

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❁ בִּי־תֵצֵא - וַיִּלֶּךְ ❁

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ג - חֲלָק ט"ז

קוֹנְטֵרְס 676

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

ספר אור הרשב"י

דרשה

שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בבית הכנסת "אור החמה" - בעיה"ק "בת ים" ת"ו
שסוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו,
תלויה בכח לימוד "הזהר הקדוש"
ביום ב' אלול תש"ע לפ"ק

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הרב שליט"א וברשות הרבנים החשובים שליט"א ראשי
הקהלה וכל הקהל הקדוש הזה.

בקשו ממני שאגיד דברי ברכה וחיזוק ומוסר, חשבתני לעצמי האם אני
ראוי לומר דברי מוסר לאנשים צדיקים כאלו שיושבים בבתי-גם ולומדים
זהר הקדוש ולקוטי מוהר"ן?

אבל אם מבקשים ממני כל כך היה קשה לי לסרב.

על כן החלטתי שאומר לעצמי דברי מוסר בקול, ושאר אנשים גם כן
ישמעו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

א) אָפּלוּ דָגִים שְׁבִים רוּעֵדִים בְּבֵא חֹדֶשׁ אֱלוּל

אָנַחְנוּ עוֹמְדִים כַּעַת בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל רְמִזוּ הַקְדָּמוֹנִים "אֲרִיָּה שָׂאג מִי לֹא יִירָא" – אֲרִיָּה רֵאשִׁי תְבוּת אֱלוּל רֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוֹשַׁעְנָא רַבָּא, אָפּלוּ דָגִים שְׁבִים רוּעֵדִים בְּבֵא חֹדֶשׁ אֱלוּל מֵאִמַּת הַמְשַׁפֵּט הַמְתַּקְרָב.

אֲרִיָּה שָׂאג מִי לֹא יִירָא (עמוס ג ח). אֲרִיָּה הוּא חוֹדֶשׁ אַב שְׂמִזְלו אֲרִיָּה, זוּה שְׂרִמְזוּ רז"ל (בְּרֻכּוֹת ס"א) אַחֲרוּי אר"י וְלֹא אַחֲרוּי אִשָּׁה", (מֵה שְׂמוּכִיח שְׂכַל הַגְּאוּלָּה טְמוּנָה בְּחוּרְבֵן, כְּמוֹ שְׂאֲרִיָּה שְׂהוּא מִזַּל חוֹדֶשׁ אַב הוּא רֵאשִׁי תִיבּוֹת שֶׁל יָמֵי הַתְּשׁוּבָה) וְהֵיִינוּ שְׂצָרִיךְ לְהַתְחִיל בְּתִשׁוּבָה בְּמִזַּל אַב שְׂהוּא אֲרִיָּה, לֹא אַחֲרוּי אִשָּׁה דְהֵיִינוּ אֱלוּל שְׂמִזְלוּ בְּתוּלָה, זוּה שְׂאֲמַר שְׂלֵמָה (בְּקַהֲלַת יב א) וְזָכוּר אֶת בּוּרָאךְ וְכוּ', (קַהֲלַת יב ב) "עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ", דְהֵיִינוּ קוֹדֶם ט"ו בַּאֲב שְׂתִשַּׁשׁ כַּחַה שֶׁל חֲמָה כְּאֲמַרְם ז"ל (תְּעִינִית כ"ז ע"א), וְהַבֵּן.

ב) חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה גוֹמְרִים תִּקְוֵי זִהָר מִחֹדֶשׁ אֱלוּל עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים

אֲנִי לִ'דוּדִי וְדוּדִי לִי רֵאשִׁי תִיבּוֹת אֱלוּל וְסוּפֵי תִיבּוֹת אַרְבַּעִים, רִמְזוּ לְאַרְבַּעִים יוֹם שְׂמִר"ח אֱלוּל וְעַד יוֹם הַכִּיפּוּרִים שְׂהֵם בְּבַחֲינַת מִקְוֵה הַמַּטְהָר נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים. שְׂחֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה לּוֹמְדִים וְגוֹמְרִים כֹּל תִּיקְוֵי זוּהָר הַקְּדוּשׁ בְּחוֹדֶשׁ אֱלוּל עַד יוֹם הַכִּיפּוּרִים, שְׂהַזוּהָר הַקְּדוּשׁ מַטְהָר כְּמוֹ מִקְוֵה כְּמוֹ שְׂאֲמַר הֵרָה"ק רַבִּי פִּנְחָס מִקְאָרִיץ זי"ע.

ג) חֹדֶשׁ אֱלוּל אֶצֶל צְדִיקִים

הַגְּאוּן הַקְּדוּשׁ בַּעַל דְּבָרֵי חַיִּים מִצְאָנּוּ זצ"ל, אֲמַר כְּשֶׁבְּרַכּוּ הַיּוֹם אֶת הַחֹדֶשׁ אֶצֶל "הַחֹזֶה מְלוּבְלִין" גַּם הַקִּירוֹת בְּכוּ".

ואו בשאין לָכֶם מִקְוֵה צְרִיכִים אַתֶּם לְהַטְהָר בְּקִדְשַׁת הַזִּהָר. אָמַר: קָצַת בְּנֵי אָדָם אוֹמְרִים בְּעִבּוּר שִׁישְׁבִין בְּכַפּוּרִים וְאֵין לָהֶם מִקְוֵה אֵינֶם רוֹצִים לְלַמֵּד זִהָר, וְאֵנִי אוֹמֵר לָהֶם אֲדַרְבָּא, עַל דְּרַף שְׂשִׁמְעָתִי מְהָרַב שְׂאֲמַר בְּשָׂחַל יוֹם טוֹב בְּעָרַב שַׁבַּת אֵין צְרִיךְ לְטַבֵּל עַל הַשַּׁבַּת, כִּי מֵה צְרִיךְ מִקְוֵה גְדוּלָּה מִקְדָּשַׁת יוֹם טוֹב. (רַבִּי פִּנְחָס מִקְאָרִיץ זי"ע, אֲמַרֵי פִּנְחָס הַשְּׂלֵם דָּף קס"ד)

שְׁתֵּי חֲצוּצוֹת כֶּסֶף אֶתְקִיאָו כַּד נֹטְלִי
מִרְחָמֵי דָאִיהוּ יְמִינָא, שְׁנַיִם כְּרוּבִים
זָהב אֶתְקִיאָו מִסְטָרָא דְגְבוּרָה דְתַמָּן כְּרוּבִים,
וּפְנֵי שׁוֹר מֵהַשְּׂמָאל. וְכִלְהוּ עֶשֶׂר אֶתְקִישְׁרוּ
בְּקֶשֶׁר אֶחָד דָּאִיהוּ סִימָן קִשְׁר תְּקִיעָה
שְׁבִרִים תְּרוּעָה.

שְׁתֵּי חֲצוּצוֹת כֶּסֶף נִקְרְאוֹת
כְּאֲשֶׁר נֹטְטִים מִרְחָמִים שֶׁהוּא
יְמִין. שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהב נִקְרְאִים
מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשֵּׁם כְּרוּבִים, וּפְנֵי
שׁוֹר מֵהַשְּׂמָאל. וְכִלְ הַעֶשֶׂר
נִקְשָׁרִים בְּקֶשֶׁר אֶחָד שֶׁהוּא סִימָן
קִשְׁר - תְּקִיעָה שְׁבִרִים
תְּרוּעָה.

לְקַבְלֵיהָ קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין וְאוּקְמוּהָ רַבְּנָן,
הִרְאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשֶּׁה
קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין וְדָא עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא
קְשׁוּרָא דְתִלְת אַבְהָן לְעִילָא, וְצַדִּיק קְשׁוּרָא
דְנֻצְ"ח הו"ד יסו"ד. וְהֵאֵי אִיהוּ קֶשֶׁר בְּתוֹךְ
קֶשֶׁר, חוֹתֵם בְּתוֹךְ חוֹתֵם לְמַהוּ חֲמִירָא
דְאוּרִייתָא נְטִיר מְלַגְאוּ, וְהֵכִי חוּלְיָא לִית
פְּחוֹת מִתִּלְת פְּרִיכָן. וְדָא שְׁכִינְתָא דָאִיהִי בַת
יְחִידָא קְשׁוּרָא בְּשִׁין דְשַׁבָּת, אִיהוּ אוֹת
דְתְּפִלִּין קְשׁוּרָא בְּשִׁין דְתְּפִלִּין דָּאִיהִי תִלְת
עֲנָפֵי דְאַבְהָן. וְדָא י"ש דְשַׁד"י אֶשְׁתָּאֵר
דְלִי"ת לְמַהוּ אַרְבַּע בְּתֵי דְתְּפִלִּין.

בְּנִגְדוֹ קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וּבְאֵרוּהוּ
חֲכָמִים, הִרְאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְמִשֶּׁה קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין, וְזֶה
עֲמוּד הָאִמְצָעִי, קְשׁוּר שֶׁל
שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת לְמַעְלָה, וְצַדִּיק
קְשׁוּר שֶׁל נְצ"ח הו"ד יסו"ד.
וְזֶהוּ קֶשֶׁר בְּתוֹךְ קֶשֶׁר, חוֹתֵם
בְּתוֹךְ חוֹתֵם, לְהִיּוֹת תֵּינָן שֶׁל
הַתּוֹרָה שְׁמוּר מִבְּפָנַיִם, וְכֵן
חִלָּה אֵין פְּחוֹת מְשַׁלֵּש פְּרִיכוֹת.
וְזוֹ הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא בַת יְחִידָה
קְשׁוּרָה בְּאוֹת שִׁי"ן שֶׁל שַׁבָּת,
הִיא אוֹת שֶׁל תְּפִלִּין קְשׁוּרָה
בְּאוֹת שִׁי"ן שֶׁל הַתְּפִלִּין, שֶׁהִיא
שְׁלֹשָׁה עֲנָפִים שֶׁל הָאֲבוֹת, וְזֶה
אוֹתִיוֹת י"ש שֶׁל שַׁד"י. נֶשְׁאָרָה
אוֹת דְלִי"ת לְהִיּוֹת אַרְבַּעָה בְּתֵי
הַתְּפִלִּין.

בְּהֵאֵי קְשׁוּרָא אֶתְקֶשֶׁר ש"ד בְּשִׁלְשֻׁלַת,
בְּקְשׁוּרָא דְתְּפִלִּין בְּזִמְנָא דָאִיהוּ
קְשִׁיר. אִם יִצְלִיְהוּ אֱלוֹהַּ יִפְטוֹר גְּרַמְיָה
מִשְׁלִשְׁלָאָה דְמִלְכָא. בְּגִין דְתְּרוּעָה אִיהִי
בְּדַעַת וְאִיהִי עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, קֶשֶׁר תִּלְת
אַבְהָן. אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, וְלֹא אָמַר
שׁוּמְעֵי. וּמִיד דְאֶתְקֶשֶׁר שְׂמָאֲלָא בִימִינָא,
אֶתְפְּיָא דִינָא וְאֶתְגַּבַּר רַחֲמֵי.

בְּזֶה הַקֶּשֶׁר נִקְשָׁר ש"ד
בְּשִׁלְשֻׁלַת בְּקֶשֶׁר שֶׁל הַתְּפִלִּין
בְּזִמָּן שֶׁהוּא קְשׁוּר. אִם יִצְלִיְהוּ
אֱלוֹהַּ, יִפְטוֹר עֲצָמוֹ מִשְׁלִשְׁלָאוֹת
הַמִּלֶּךְ, מִשׁוּם שְׁתְּרוּעָה הִיא
בְּדַעַת וְהִיא הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי,
קֶשֶׁר שֶׁל שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת. אֲשֶׁרֵי
הָעַם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה, וְלֹא אָמַר
שׁוּמְעֵי. וּמִיד שְׁנִקְשָׁר הַשְּׂמָאל
בִּימִין, גִּכְפָּה הִדִּין וּמִתְגַּבְּרִים
הַרְחָמִים.

וְקְשׁוּרָא דְתְּרוּוּיָהּ דַּעַת. שִׁלְשֻׁלַת קְשׁוּר
בְּתְּקִיעָה וּשְׁבָרִים. וְעַל דָּא פֶּסַח
יְמִינָא, רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׂמָאֲלָא, עֲמוּדָא
דְאִמְצָעִיתָא מִתָּן תּוֹרָה. וְאִינוּן שְׁבַעָה בְּשַׁבְּעָה
מוּצָקוֹת, וְאִינוּן שְׁכִינָה עֲלָאָה כְּלִילָא מְשַׁבַּע
סְפִירָן. שְׁכִינָה תְּתָאָה בַת שְׁבַע וְאִינוּן
מוּצָקוֹת, וְהֵם שְׁכִינָה עֲלִיוְנָה פְּלוּלָה מְשַׁבַּע סְפִירוֹת. שְׁכִינָה תְּחַתּוּנָה בַת שְׁבַע, וְהֵם אַרְבַּע

וְהַקֶּשֶׁר שֶׁל שְׁנֵיהֶם - דַּעַת.
שִׁלְשֻׁלַת קְשׁוּרָה בְּתְּקִיעָה
וּשְׁבָרִים. וְעַל זֶה פֶּסַח הוּא יְמִין,
רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא שְׂמָאל, הַעֲמוּד
הָאִמְצָעִי הוּא מִתָּן תּוֹרָה. וְאֵלוּ
שְׁבַעָה בְּשַׁבְּעָה [וְשַׁבְּעָה]
שְׁכִינָה תְּחַתּוּנָה בַת שְׁבַע, וְהֵם אַרְבַּע

עֲשֶׂרָה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצֵי כְּלוּל מִשְׁנֵיהֶם בִּי"ד - יְהו"ה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְכָל שֶׁבַע מִצְד הַשְּׂכִינָה. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (תהלים קיט) שֶׁבַע בַּיּוֹם הַלְּלִיתִךָ. כִּנְגֻדָה עוֹשִׂים שֶׁבַע הַקְּפוֹת.

סוּבָה יֵאָהֲרוּנָה"י, כ"ו ה"ס. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלוֹב, וְהַשְּׂכִינָה אֲתָרוּג. לְלוֹב דוּמָה לְגוּף, וְאֲתָרוּג דוּמָה לְלֵב. וּבְגוּף יֵשׁ שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה חֲלִילוֹת, לְלוֹב שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר נְעֻנְעִים שֶׁל הַלְּלוֹב. וּבְנִטְיִלַת הַלְּלוֹב שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר נְעֻנְעִים בְּאֲנָא ה', שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר נְעֻנְעִים בְּהוֹדוֹ לַה', שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר נְעֻנְעִים תְּחִלָּה וְסוּף - ע"ב. לְהַבְרִיחַ בָּהֶם ע"ב מְמַנִּים שְׁמַמְנִים עַל רִוְחוֹת רְעוֹת וְטָלְלִים רְעִים.

שֶׁבַעַת יְמֵי הַסֶּכֶה - שֶׁבַע סְפִירוֹת. סֶכֶה - אִמָּא עֲלִיּוֹנָה שְׁמִסּוּכְכַת עֲלֵיהֶם. נְסוּף הַמִּים וְנְסוּף הַיִּין - מִצְד שֶׁל יָמִין וּשְׂמָאל, וְחַג שְׁמִינִי חַג עֲצַרַת שְׂכִינָה תַחַתוֹנָה, בַּת הַמְּלָךְ וְהַמְּלִכָה. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמַעֲדָם. לְצַפּוֹר שְׁמַצְפָּצְפִים לָהּ בְּנִיָּה בְּכָל יוֹם בְּכֶמֶה צְפָצוּפִים, וְהִיא רוֹבֶצֶת עֲלֵיהֶם. אַחַר שְׁנַגְדְּלוֹ כִנְפֵיהֶם שֶׁל בְּנֵיהָ, עָפוּ כָלָם אַחַר אִמָּם.

צִיד אֶחָד הֵיךְ חֹסֵם, רְצָה לְצוּד אוֹתָם. מֶה עֲשֵׂה הַצִּיד? נִטַּל אֶת הָאֵם שֶׁלָּהֶם וְקָשֶׁר אוֹתָהּ, וְהִיא צוֹנַחַת בְּגִלְל בְּנִיָּה. שְׁמַעוּ הַבָּנִים קוֹלָהּ וְיִרְדּוּ אֲצִלָּה וְקָשְׁרוּ אוֹתָם. כְּמוֹ זֶה הָאִמָּא הַעֲלִיּוֹנָה שְׁנֵאֲמַר בַּהּ (דברים כב) וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֲפֹרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים, וְאֵלּוּ יִשְׂרָאֵל מְצַפָּצְפִים אֵלֶיהָ בְּכֶמֶה צְפָצוּפִים שֶׁל תַּפְלוֹת וְכו': (עַד כֹּאן מִדְּהַשְׁמַטוֹת)

הֵם כְּמוֹ שֶׁלְשָׁאוֹת וְרִמְחִים וְחֲרֻבוֹת. תְּרוּעָה הִיא שֶׁלְשָׁלַת.

אֲרִבִּיסָר. עֲמוּדָא דְאֲמֻצֵּיתָא כְּלִיל תְּרוּוִיָּהוּ בִי"ד יְהו"ה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְכָל שֶׁבַע מִסְטָרָא דְשְׂכִינָתָא. הָדָא הוּא דְכָתִיב (תהלים קי"ט) שֶׁבַע בַּיּוֹם הַלְּלִיתִךָ, לְקַבְּלָהָ עַבְדִּין שֶׁבַע הַקְּפוֹת.

סוּבָה יֵאָהֲרוּנָה"י, כ"ו ה"ס. וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְלוֹב, וְשְׂכִינָתָא אֲתָרוּג. לְלוֹב דוּמָה לְגוּפָא וְאֲתָרוּג לְלֵבָא. וּבְגוּפָא אִית ח"י חוֹלְיִין, לְלוֹב ח"י נְעֻנְעִין דְלוֹב. וּבְנִטְיִלַת לְלוֹב ח"י נְעֻנְעִין בְּאֲנָא ה', ח"י נְעֻנְעִין בְּהוֹדוֹ לַה', ח"י נְעֻנְעִין תְּחִלָּה וְסוּף ע"ב, לְמַבְרַח בְּהוֹן ע"ב מְמַנֵּן דְמַמְנֵן עַל רִוְחִין בִּישִׁין וְטָלְלִין בִּישִׁין.

שֶׁבַעַת יוֹמֵי דְסוּפָה שֶׁבַע סְפִירָן. סֶכֶה אִימָא עֲלָאָה דְמִסְפָּכָא עֲלִיָּהוּ. נְסוּף הַמִּים וְנִיסוּף הַיִּין מִסְטָרָא דִימִינָא וּשְׂמָאֲלָא וְחַג שְׁמִינִי חַג עֲצַרַת שְׂכִינָתָא תַתָּאָה, בְּרִתָּא דְמִלְפָּא וּמִטְרוּנִיתָא. אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם, לְצִיפְרָא דְמַצְפָּצְפִין לָהּ בְּנָהָא בְּכָל יוֹמָא בְּכֶמֶה צְפָצוּפִין, וְאִיהִי רְבִיעֵת עֲלִיָּהוּ. בְּתַר דְאֲתַרְבִּיאוּ גְדַפְיָהוּ דְבְנָהָא, פְּרַחוּ כְּלָהוּ בְתַר אִימָא.

צִיד חַד הוּא חֲפִים, בָּעָא לְצִיידָא לוּן. מֶה עֲבַד צִיד, נִטַּל לְאִימָא דִילְהוֹן וְקָשִׁיר לָהּ, וְאִיהִי צוֹנַחַת בְּגִין בְּנָהָא, שְׁמַעוּ בְּנִין קוֹלָהּ וְנַחְתוּ לְגַבָּהּ וְקָשְׁרוּ לוּן. כְּגוּוֹנָא דָּא אִימָא עֲלָאָה דְאֲתַמַּר בַּהּ (דברים כ"ב) וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֲפֹרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים, וְאִינוּן יִשְׂרָאֵל מְצַפָּצְפִין לָהּ בְּכֶמֶה צְפָצוּפִין דְעֲלוֹתִין וְכו':

(עַד כֹּאן מִדְּהַשְׁמַטוֹת).

אִינוּן פְּשִׁלְשָׁלָאִין וְרוּמְחִין וְסִיפִין. תְּרוּעָה שֶׁלְשָׁלַת אִיהִי. וְתָרִי תְרוּעוֹת

וּשְׁתֵּי תְרוּעוֹת יֵשׁ בַּעֲשֶׂרֶה
שׁוֹפְרוֹת, וְהֵן אַחַת.

שְׁנַאמָר בַּהּ (דברים כב) וְהָאֵם
רִבְצַת עַל הָאֶפְרָחִים (או על הביצים.
והם). יִשְׂרָאֵל מִצְפָּצֵפִים לָהּ בְּכַמָּה
צְפָצוּפֵי תַפְלִיחַ, וְהִיא לֹא רוֹצֶה
לָרֶדֶת אֲלֵיהֶם. מָה עוֹשִׂים
יִשְׂרָאֵל? לִוְקָחִים אֶת הָאֵמָא,
שֶׁהִיא שְׂכִינָה אֲלֵיהֶם, וְקוֹשְׂרִים
אוֹתָהּ בְּקֶשֶׁר שֶׁל תַּפְלִיחַ,
וּכְשֶׁמְגִיעִים לְקִרְיַת שְׁמַע,
קוֹרְאִים בְּנֵיהָ בְּשֵׁשׁ תְּבוֹת
הַיְחִיד, שֶׁהֵן (דברים ח) שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הָרִי
הֵם יוֹרְדִים לְאֶמֶס וְקוֹשְׂרִים
אוֹתָם עִמָּה. וְזוֹהִי (ויקרא כג) אֲשֶׁר
תִּקְרְאוּ אוֹתָם, שֶׁהִיא עוֹנֶתָהּ, כְּמוֹ
מוֹעֲדִי.

כִּךְ כְּמוֹ זֶה מִצְוָה, בַּהּ מְזַמְנִים
לְשִׁבְעַת יְמֵי הַפֶּסַח. מְזַמְנִים אֶת
שִׁבְעַת יְמֵי הַסֶּפֶה בְּשִׁבְעָה
מִיָּנִים, שֶׁהֵם לוֹלֵב וְאֶתְרוֹג
וּשְׁלֹשֶׁת הַדָּסִים וּשְׁנֵי בִדֵי עֲרֻבָה.
שְׁבוּעוֹת קוֹרְאִים לָהֶם בַּתּוֹרָה.
רֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַדִּין. כָּל אֶחָד
בְּמִינוֹ.

כִּי מִי שֶׁקָּרָא כָּל דְּרָגָה בְּמִינָה,
יִתְקַיֵּם בּוֹ (ישעיה נח) אִזּוּ תִקְרָא וְה'
יַעֲנֶה. א"ז - שְׁבָעָה יְמֵי סְכוּת,
וְחַג שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת. א"ז - מִצְוָה,
וּשְׁבָעָה יְמֵי הַפֶּסַח. א"ז - סֶפֶה,
וּשְׁבָעָה מִיָּנֵי הַלוֹלֵב, שֶׁהֵם
שְׁלֹשֶׁת הַדָּסִים וּשְׁתֵּי עֲרֻבוֹת,
לוֹלֵב וְאֶתְרוֹג. וּכְלוּלִים
בְּאַרְבָּעָה. הָרִי אֶחָד עֶשֶׂר
פַּחֲשׁבוּן ה"ו. וְצִרְיָן לומר הֶלֶל
עֲלֵיהֶם, הֶלְלוּיָהּ, לְהַשְׁלִים שֵׁם
ה'.

וְצִרְיָן לְהַעֲלוֹתָהּ בַּמַּחְשָׁבָה
בְּאַרְבָּעָה מִיָּנִים, וְהוּא שְׁפָתוֹב (שיר
השירים ז) אִמְרָתִי אֲעֹלֶה בְּתִמְרוֹ.
אֲעֹלֶה סִימָן: אֶתְרוֹג, עֲרֻבָה,
לוֹלֵב, הַדָּס. וּמַחְשָׁבָה שֵׁם
הַמִּפְרָשׁ, נִשְׁלֵם בַּהּ י"ד, כְּמוֹ י"ד

אֵת בַּעֲשֶׂרֶה שׁוֹפְרוֹת. וְאִינוֹן חֵד.

דְּאִתְמַר בַּהּ וְהָאֵם רוֹבְצַת עַל הָאֶפְרָחִים (או על
הביצים ואינון). יִשְׂרָאֵל מִצְפָּצֵפִין לָהּ
בְּכַמָּה צְפָצוּפִין דְּצִלוֹתֵין, וְאִיהִי לָא בַּעֲיָא
לְנַחְתָּא לְגַבֵּייהוּ. יִשְׂרָאֵל מַה עֲבַדִּין. נְטִלִין
אִימָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא בְּהַדֵּייהוּ, וְקִשְׂרִין לָהּ
בְּקִשְׂרָא דְתַפְלִיחַ. כַּד מְטָאן לְקִרְיַת שְׁמַע,
קָרְאן בְּנִין דִּילָהּ בְּשִׁית תִּיבִין דֵּי יַחְוָדָא,
דְּאִינוֹן (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ
אֶחָד, הָא קָא נַחְתִּין לְגַבֵּי אַמְהוֹן, קִשְׂרִין לוֹן
עִמָּה. וְהִיא אִיהִי (ויקרא כג) אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם,
דְּאִיהוּ עוֹנֶתָהּ, כְּמוֹ מוֹעֲדִי.

הָבִי בְּגוֹוְנָא דָא מִצְוָה, בַּהּ מְזַמְנִין לְשִׁבְעָה
יוֹמִין דְּפֶסַח. מְזַמְנִין לְשִׁבְעָה יוֹמִין
דְּסִפּוֹת, בְּשִׁבְעָה מִיָּנֵי, דְּאִינוֹן לוֹלֵב, וְאֶתְרוֹג,
וְג' הַדָּסִים, וּב' בִּדֵי עֲרֻבָה. שְׁבוּעוֹת, קָרְאן
לוֹן בְּאוֹרֵייתָא. רֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹמָא דְּדִינָא, כָּל
חֵד בְּמִינָהּ.

כִּי מָאן דְּקָרָא, כָּל דְּרָגָא בְּמִינָהּ, יִתְקַיֵּים
בִּיהּ, (ישעיה נח) אִזּוּ תִקְרָא וְיְיָ יַעֲנֶה. א"ז, ז'
יוֹמִין דְּסִפּוֹת, וְחַג שְׁמִינֵי עֲצֵרֶת. א"ז, מִצְוָה,
וְז' יוֹמִין דְּפֶסַח. א"ז, סֶפֶה, וְז' מִיָּנִין דְּלוֹלֵב,
דְּאִינוֹן שְׁלֹשׁ הַדָּסִים, וּשְׁנֵי עֲרֻבוֹת, לוֹלֵב,
וְאֶתְרוֹג, וּכְלוּלִין בְּד', הָא חֵד סְרִי, פַּחֲוִשְׁבּוֹן
ה"ו. וְצִרְיָן לומר הֶלֶל עֲלֵיהוּ, הֶלְלוּיָהּ,
לְאֲשַׁלְמָא שֵׁם יְהוָה.

וְצִרְיָן לְסַלְקָא לָהּ בְּמַחְשָׁבָה, בְּאַרְבַּע מִיָּנִין,
הָדָא הוּא דְכֶתִיב, (שיר השירים ז) אִמְרָתִי
אֲעֹלֶה בְּתִמְרוֹ. אֲעֹלֶה סִימָן: אֶתְרוֹג, ג'
עֲרֻבָה, לוֹלֵב, הַדָּס. וּמַחְשָׁבָה שְׁמָא
מִפְרָשׁ, אֲשַׁתְּלִים בַּהּ י"ד, כְּמוֹנָא דִּי"ד פְּרָקִין
דִּידָא דִּימִינָא, דְּבִיהּ צִרְיָן לְנִטְלָא לוֹלֵב. הָרִי
מִתַּן תּוֹרָה, שְׁבָעוֹת, שְׁבָעָה בְּשִׁבְעָה י"ד.

פְּרָקִי יַד יָמִין, שְׁבֵה צְרִיף לְטַל
הַלּוֹלֵב. הָרִי מִתֵּן תּוֹרָה,
שְׁבוּעוֹת, שְׁבֵעָה בְּשִׁבְעָה - י"ד.
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה י"ד בְּקוֹל הַשּׁוֹפָר,
וּבְעֶשֶׂר שׁוֹפְרוֹת, כְּמוֹ שְׁבָאֲרֵנוּ
לְמַעַלָּה.

בְּפִסְחָהּ הִיא שְׁכִינָה, י"ד הַגְּדוּלָּה
מִצַּד הַחֹסֶד. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הִיא
י"ד הַחֲזוּקָה מִצַּד הַגְּבוּרָה. בְּמִתֵּן
תּוֹרָה י"ד רְמָה, מִצַּד הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי. וְשֵׁשׁ פְּעָמִים י"ד -
מ"ב. וְשֵׁשׁ אַבּוֹת שְׁתַּלּוּיִים
מֵהֶם עוֹלָם אַרְבָּעִים וְחַמֶּשֶׁה,
כְּחֻשְׁבוֹן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.
בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלֵּךְ
ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרִשְׁת וַיִּלְךְ

וַיִּלְךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל. רַבִּי חֲזוּקִיָּה
פָּתַח, (ישעיה סג) מוֹלִיף לִימִין מֹשֶׁה
זָרַע תְּפָאֲרָתוֹ בּוֹקֵעַ מִים
מִפְּנֵיהֶם וְגו'. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה
בָּהֶם, וּמִשׁוֹם שֶׁהַתְּרַצָּה בָּהֶם
קָרָא לָהֶם בָּנִים בְּכוֹרִים קְדוּשִׁים,
אֲחִים (בְּכֻבּוֹל), וַיִּרְדּוּ לְדוֹר עֲמָהֶם.
זֶהוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת לז) וְעָשׂוּ לִי
מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם. וְרַצָּה
לְהַתְקִינָם כְּמוֹ לְמַעְלָה, וְהַשְׁרָה
עֲלֵיהֶם שְׁבֵעָה עֲנִי כְבוֹד, שְׁכִינָה
הִלְכָה לְפָנֵיהֶם, זֶהוּ שְׁכָתוּב (שֵׁם יג)
וְה' הִלֵּךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם.

שֶׁשָּׂאָה אֲחִים קְדוּשִׁים הִלְכוּ
בִּינֵיהֶם, וּמִי הֵם? מֹשֶׁה, אֶהְרֹן
וּמֹרְדֵי. וּבְכּוֹתֵם נִתֵּן לָהֶם
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְּנוּת
עֲלִיוֹנוֹת (וְהַיְיָ נִתְבָּאֵר). כֹּל יָמֵי אֶהְרֹן
לֹא זָוּ עֲנִי הַכְּבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל,
וְהָרִי פְּרִשְׁוִיָּה (מִשׁוֹם) שְׁאֶהְרֹן הָיָה
זָרַע יָמִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהֵינּוּ
שְׁכָתוּב (בְּמִדְבָר כא) וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי
מִלֵּךְ עֶרְד וְגו', כִּי בָא יִשְׂרָאֵל
דְּרָף הָאֲתָרִים וְגו'. כְּאֵדָם שְׁהוֹלֵךְ

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, י"ד בְּקוֹל הַשּׁוֹפָר, וּבְעֶשֶׂר
שׁוֹפְרוֹת, כְּדֹאוּקִימָנָא לְעִילָא.

בְּפִסְחָהּ, אִיהִי שְׁכִינָתָא י"ד הַגְּדוּלָּה, מִסְּטָרָא
דְּחֹסֶד. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִיהִי י"ד
הַחֲזוּקָה, מִסְּטָרָא דְּגְבוּרָה. בְּמִתֵּן תּוֹרָה, י"ד
רְמָה, מִסְּטָרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא. וְתִלְתַּת
זְמָנִין י"ד, מ"ב. וְתִלְתַּת אַבְהֵן דְּתַלְיִין מְנִיָּהוּ,
סְלִקִין חֲמִשָּׁה וְאַרְבַּעִים, כְּחֻשְׁבֹּן יו"ד ה"א
וְא"ו ה"א. בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.
יְמִלֵּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרִשְׁת וַיִּלְךְ

וַיִּלְךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל
יִשְׂרָאֵל. רַבִּי חֲזוּקִיָּה פָּתַח, (ישעיה סג) מוֹלִיף
לִימִין מֹשֶׁה זָרַע תְּפָאֲרָתוֹ בּוֹקֵעַ מִים מִפְּנֵיהֶם
וְגו', זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא
אֲתָרְעִי בְּהוּ, וּבְגִין דְּאֲתָרְעִי בְּהוּ, קָרָא לֹון
בְּנִין (דף רפ"ג ע"ב) בּוֹכְרִין קְדִישִׁין, אֲחִין (בְּכֻבּוֹל),
נַחַת לְדִירָא עֲמָהוֹן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת כה)
וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם. וּבְעָא
לְאֲתַקְנָא לְהוּ כְּגוֹנוֹנָא דְלְעִילָא, וְשָׂאֵרֵי עֲלִיָּהוּ
שְׁבֵעָה עֲנִי יָקָר, שְׁכִינָתִיהָ אֲזֵלָא קְמִיָּהוּ,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת יג) וַיִּי' הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם
יוֹמָם.

תִּלְתַּת אֲחִין קְדִישִׁין אֲזֵלִין בִּינֵיהוּ, וּמֵאֵן
אֵינּוֹן. מֹשֶׁה, אֶהְרֹן, וּמֹרְדֵי.
וּבְכּוֹתֵהוֹן, יְהִיב לֹון קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, מִתְּנִין
עֲלָאִין (וְהָא אֶתְמַר). כֹּל יוֹמוֹי דְאֶהְרֹן, לֹא אַעֲדוּ
עֲנִי יָקָר מִיִּשְׂרָאֵל. וְהָא אוּקְמוּהָ, (בְּנִין) דְאֶהְרֹן
דְּרוּעָא יְמִינָא דִישְׂרָאֵל הוּהּ. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב,
(בְּמִדְבָר כא) וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֵּךְ עֶרְד וְגו', כִּי בָא
יִשְׂרָאֵל דְרָף הָאֲתָרִים וְגו'. כְּבַר נֶשׁ דְּאֲזִיל
בְּלֹא דְרוּעָא, וְסָמִיף גְּרַמִּיהָ לְכָל אֶתְרַ, וּכְדִין

לְלֹא זָרוּעַ וְסוּמָךְ עֲצֹמוּ לְכֹל
מְקוֹם, וְאִזּוּ - וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל
וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׂבִי, מִשׁוּם שֶׁהָיָה
בְּלִי זָרוּעַ יְמִין. (ועל זה הצטרפו ישראל
לנדר נדר עליו. וזהו שכתוב (במדבר כא) וינדר
ישראל נדר לה' ויאמר אם נתן תתן וגו').

בא וראוהו, אהרן היה זרוע ימין
של הגוף, ועל זה כתוב מוליק
לימין משה זרוע תפארתו. ומי
הוא? אהרן.

וַיִּלְךָ מֹשֶׁה. מה זה וילך? לאן
הלך? אלא וילך, כגוף בלי זרוע,
כמו שאמר (איכה א) וילכו בלא
כח לפני ודרך. שהרי מת אהרן,
זרוע ימין, ורצה להסתלק הגוף.

(כל ימיו של משה השמש האיר בעולם).
כִּי יָמֵי מֹשֶׁה אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל לֶחֶם
מִן הַשָּׁמַיִם. פִּינֹן שָׂבָא יְהוֹשֻׁעַ
מָה כְּתוּב? (יהושע ה) וישבת המן
ממחרת וגו'. ויאכלו מעבור
הארץ ממחרת הפסח. מה בין
זה לזה? אלא זה מלמעלה וזה
למטה. (מכאן למדנו) כל הזמן
שמשה נמצא, גוף השמש שולט
ומאיר לעולם. פִּינֹן שֶׁהִסְתַּלַּק
משה, התפנס גוף השמש, ויצא
גוף הלבנה.

כְּתוּב (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ
הַלְכִים אֶל תַּעֲלֹנוּ מִזֶּה וּבִמָּה
יִדְעֵ אִפּוֹא וְגו'. כִּף לְמַדְנֵי, פִּינֹן
שָׂאֵמֶר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה
(שם לב) הִנֵּה מִלְאָכֵי יֵלֶךְ לְפָנֶיךָ,
אָמַר מֹשֶׁה, וּמָה הַנְּהַגַת הַשָּׁמֶשׁ
שֶׁתַּפְּנִס וְתַנְהִיג הַלְבָנָה - גּוֹף
הַלְבָנָה אֵינִי רוֹצֶה. אִם אֵין פְּנִיךָ
הַלְכִים, אֲנִי רוֹצֶה אֶת גּוֹף
הַשָּׁמֶשׁ, וְלֹא אֶת שֵׁל הַלְבָנָה. וְאִזּוּ
גּוֹף הַשָּׁמֶשׁ הוּאֵר, וְנִעֲשֶׂה מֹשֶׁה
כְּמוֹ גּוֹף הַשָּׁמֶשׁ לְפָנֵי יִשְׂרָאֵל.
פִּינֹן שֶׁתַּפְּנִס מֹשֶׁה, הַתַּפְּנִס
הַשָּׁמֶשׁ וְהוֹאֵרָה הַלְבָנָה, וְהָיָה
יְהוֹשֻׁעַ מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹר הַלְבָנָה.
אוי לאתה בושה!

וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׂבִי, בְּגִין הַהוּוּ
בְּלֹא דְרוּעָא יְמִינָא. (ועל דא אצטריכו ישראל למנדר נדר עליה
הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) וינדר ישראל נדר לה' ויאמר אם נתן תתן וגו')
הָא חֲזִי, אַהֲרֹן דְרוּעָא יְמִינָא דְגוּפָא הָהוּ. וְעַל
דָּא כְּתִיב, (ישעיה סג) מוֹלִיךָ לִימִין מֹשֶׁה זָרוּעַ
תַּפְּאֲרָתוֹ. וּמֵאֵן אִיהוּ. אַהֲרֹן.

וַיִּלְךְ מֹשֶׁה, מָאִי וַיִּלְךְ, לָאֵן הֵלֵךְ. אֶלָּא וַיִּלְךְ,
כְּגוּפָא בְּלֹא דְרוּעָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (איכה
א) וַיִּלְכוּ בְּלֹא כֹחַ לְפָנֵי רוּדְף. דָּהָא מִית אַהֲרֹן
דְרוּעָא יְמִינָא, וּבְעָא לְאַסְתַּלְקָא גוּפָא. (כל ימיו
דמשה שמשא נהיר בעלמא).

כִּי יוֹמוֹי דְמֹשֶׁה, אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל לֶחֶם מִן
הַשָּׁמַיִם. פִּינֹן דָּאֵתָא יְהוֹשֻׁעַ, מָה כְּתִיב
(יהושע ה) וַיֵּשְׁבוּת הַמֶּן מִמְּחֶרֶת וְגו'. וַיֵּאכְלוּ
מִעֲבוּר הָאָרֶץ מִמְּחֶרֶת הַפֶּסַח. מָה בֵּין הָאִי
לְהָאִי. אֶלָּא דָּא מִלְעֵילָא וְדָא לְתַתָּא. (מכאן
אוליפנא) כֹּל זְמַנָּא דְמֹשֶׁה אֲשַׁתְּכַח, גּוּפָא
דְשִׁמְשָׁא שְׁלִיט, וְנָהִיר לְעֵלְמָא. פִּינֹן דָּאֵסְתַּלְקָא
מֹשֶׁה, אֲתַכְנִישׁ גּוּפָא דְשִׁמְשָׁא, וְנִפְיָק גּוּפָא
דְסִיְהָרָא.

כְּתוּב (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֶל תַּעֲלֹנוּ
מִזֶּה וּבִמָּה יִדְעֵ אִפּוֹא וְגו', הִכִּי
אוֹלִיפְנָא, פִּינֹן דָּאֵמֶר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה
(שמות לב) הִנֵּה מִלְאָכֵי יֵלֶךְ לְפָנֶיךָ, אָמַר מֹשֶׁה,
וּמָה קִסְטִיפָא דְשִׁמְשָׁא דִּיתַפְנִישׁ, וַיִּדְבֵר
סִיְהָרָא, גּוּפָא דְסִיְהָרָא לֹא בְעֵינָא. אִם אֵין
פְּנִיךָ הוֹלְכִים, גּוּפָא דְשִׁמְשָׁא בְעֵינָא, וְלֹא
דְסִיְהָרָא. כְּדִין גּוּפָא דְשִׁמְשָׁא אֲתַנְהִיר,
וְאֲתַעֲבִיד מֹשֶׁה, כְּגוּוֹנָא דְגוּפָא דְשִׁמְשָׁא
קַמְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. פִּינֹן דָּאֲתַכְנִישׁ מֹשֶׁה,
אֲתַכְנִישׁ שִׁמְשָׁא, וְאֲתַנְהִיר סִיְהָרָא, וְהָיָה
יְהוֹשֻׁעַ מִשְׁתַּמֵּשׁ לְנְהוּרָא דְסִיְהָרָא. וְוִי לְהָהוּא
כְּסוּפָא.

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְגו' (דברים לא) הֵינְנו דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אַרְבַּעִין שָׁנִין נָהִיר שְׁמִשָּׂא לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְּכֵנִישׁ לְסוֹף אַרְבַּעִין שָׁנִין, וְנָהִיר סִיחָרָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָאִי הָכִי הוּא, הֵינְנו דְּכָתִיב, (משלי יג) וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט וְהָא אֲתַעְרוּ חֲבָרִיָּא. וְאַנָּן נוֹקִיִּים לִיָּה לְקָרָא. אָבָל עַל מַה דְּאַתַּעְרוּ חֲבָרִיָּא כִּלְאֵ הוּא אֲצַטְרִיף לְעֵלְמָא, לְגַלְתָּא (כ"א להועלתא דבר נש), דְּבַר נֶשׁ דִּיתְפַּנְשׁ עַד לָא מְטוֹן יוֹמוֹי.

הָא חֲזִי, וְהָא אֲתַמַּר, דְּכָל רוּחִין דְּנִפְקִין מִלְּעֵילָא, דְּכַר וְנוֹקְבָא נִפְקִי, וּמִתְפַּרְשָׁן. וְלִזְמַנִּין תְּפוּק נִשְׁמַתָּא דְּנוֹקְבָא, עַד לָא נִפְקַת דְּכַר, דְּהוּא בַר זוּגָה. וְכָל זְמַנִּין דְּדַכּוּרָא לֹא מְטָא זְמַנְיָה לְאַזְדוּוּגָא בְּחַדֵּי נוֹקְבִיָּה, וְאַתִּי אַחְרָא וְאַתְנַסִּיב בַּהֲדָה, פִּיּוֹן דְּמְטָא זְמַנָּא דְּהָאִי לְאַזְדוּוּגָא, כַּד אֲתַעַר צְדָק בְּעֵלְמָא, לְמִפְקַד עַל חוּבֵי עֵלְמָא. כְּנִישׁ לִיָּה לְהָאִי אַחְרָא, דְּהוּא נָסִיב בַּהֲדָה, וְאַתִּי אַחְרָא וְנָטִיל לָהּ. וְעַל דָּא קָשִׁין זְוִיגִין קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

וְכַר דָּא בְּגִין דְּסַרְח דְּכוּרָא עוּבְדוּי, וְאַף עַל גַּב דְּלֹא סַרְח כָּל כַּף עוּבְדוּי בַּחֲטָאִיָּה, אֲתַפְנִישׁ בַּהֲהוּא זְמַנָּא, עַד לָא מְטוֹן יוֹמוֹי. דְּלֹא עֲבִיד הָכִי בְּמִשְׁפָּט. וְעֲלִיָּה כְּתִיב, (משלי יג) וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. וְאַעְרַע בֵּיה דִּינָא דְּצְדָק בַּחוּבוֹי, בְּגִין דְּמְטָא זְמַנְיָה דְּאַחְרָא, וְנָסִיב לָהּ, דְּהָא דִּינִידָהּ הִיא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, וְאַמְאִי, יַפְרִישׁ לֹוֹן קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְיִיתִי אַחְרָא וְיַהִיב לִיָּה. אָמַר לִיָּה דָּא הוּא תוּעֵלְתָא דְּבַר נֶשׁ, וְטִיבוּ דְּעֲבִיד עֲמִיָּה, דְּלֹא יִמְטִי (כ"א יחמי) אֲתַתִּיָּה בִּידָא אַחְרָא.

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְגו' (דברים לא). הֵינְנו שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אַרְבַּעִים שָׁנָה הָאִיר הַשְּׁמֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל, וְהִתְפַּנֵּס לְסוֹף אַרְבַּעִים שָׁנָה, וְהָאִירָה הַלְּבָנָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי כַּף הוּא, הֵינְנו שְׁכָתוּב (משלי יג) וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט, וְהָרִי הַתַּעְוֹרוּ הַחֲבָרִים, וְאַנָּן נְבָאָר אֶת הַפְּסוּק. אָבָל עַל מַה שֶּׁהַתַּעְוֹרוּ הַחֲבָרִים, הַכֵּל הוּא צְרִיף לְעוֹלָם לְגַלוּת (להועלת האדם), שְׁהָאָדָם שְׁנַאָסָף עַד שְׁלֹא יִגְעֵוּ יָמָיו.

בֹּא וּרְאָה, וְהָרִי נִתְבָּאָר, שְׁכָל הַרוּחֹת שְׁיּוֹצְאוֹת מִלְּמַעְלָה, יּוֹצְאוֹת זְכָר וּנְקֵבָה וּנְפַרְדּוֹת. וְלַפְעָמִים תִּצָּא נִשְׁמַת הַנְּקֵבָה עַד שְׁלֹא יּוֹצְאֵת הַזְּכָר, שֶׁהוּא בֶּן זוּגָה. וְכָל פְּעָמִים שְׁזָכַר לֹא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לְהַזְדוּגַע עִם נְקֵבָתוֹ וּבֹא אַחַר וְנִשָּׂא אוֹתָהּ - פִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ זְמַן שֶׁל זֶה לְהַזְדוּגַע, כְּשִׁמְתַעְוֹרָר צְדָק בְּעוֹלָם לְפַקַּד עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם, כּוֹנֵס אֶת הָאֲחֵר הַזֶּה שְׁנִישָׂא אוֹתָהּ, וּבֹא אַחַר וְלוֹקַח אוֹתָהּ. וְעַל זֶה קָשִׁים זְוִיגִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְכַר זֶה מְשׁוּם שֶׁהַזְּכָר סַרְח בְּמַעֲשָׂיו. וְאַף עַל גַּב שְׁלֹא סַרְח כָּל כַּף מַעֲשָׂיו בַּחֲטָאוֹ, הִתְכַּנֵּס בְּאוֹתוֹ זְמַן עַד שְׁלֹא הִגִּיעֵוּ יָמָיו, שְׁלֹא עוֹשֶׂה בֶּן בְּמִשְׁפָּט, וְעֲלִיו כְּתוּב וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. וּפּוֹגֵשׁ בֵּית דִּין שֶׁל צְדָק בַּחֲטָאוֹ, מְשׁוּם שֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל הָאֲחֵר, וְלוֹקַח אוֹתָהּ, שֶׁהָרִי הִיא שְׁלוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְלָמָּה יַפְרִיד אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבֹא אַחַר וְיִתֵּן לוֹ? אָמַר לוֹ, זוּהִי תוּעֵלְתוֹ שֶׁל הָאָדָם, וְטוֹב שְׁעוֹשֶׂה עִמּוֹ שְׁלֹא תִגִּיעַ (דָּאֵה אַת) אֲשֶׁתּוֹ בֵּיד אַחֵר.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָה. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֲלָא עֲדָנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשפילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא חיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רע"א מהימנא פ) זשא הך קבר: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומינא ובית יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזל השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזהר ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדף חדש ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הגביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי זשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא הילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומינא... פרוש: כמה בגי אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתה להם מוזן ותקון העגש ע"י למוד הזהר) כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר"ק יתקים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזחשב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.